
Patnáctý skandál

Michael Chan sundal Ali brýle a zhluboka se nadechl. Nedokázal tuhle ženu pustit k vodě – a že se snažil. Usmála se na něho, on vzal její obličej do dlaní a slíbal jí ten úsměv ze rtů.

Jeden polibek jich spustil celou lavinu: hlubokých, výmluvných, vášnivých. Michael Ali zvedl, ona mu objala nohama boky a nechala se odnést do luxusního apartmá v kombinaci bronzové a modré, ozářeného barvitým západem slunce nad San Franciskem.

Chan si výhledu nevsímal. Ali voněla orchidejemi nebo nějakým exotickým pižmem a strkala mu jazyk do ucha.

„To už je příliš,“ zamumlal. „Ty jsi na mě příliš.“

Když ji pokládal do postele, zasténala.

„Počkej,“ řekla.

„Samozřejmě. Jsem trpělivý,“ souhlasil. Krev mu pěníla a dokázal myslet jen na jediné. Dal si ruce v bok a díval se, co bude dělat.

Vzhlédla k němu a přešla svým žhavým pohledem po jeho rysech, jako by si ho chtěla zapamatovat. Scházeli se nepravdělně, ale pokaždé předstírali, že se vidí poprvé. Byla to hra.

„Aspoň mi prozrad' svoje jméno,“ prohlásila.

„Nejdřív ty.“

Zul jí kozačky a odhodil je stranou. Posadila se, svlékla si kabát a přehodila ho přes pelest. Vytáhl jí zpod opasku pistoli, podíval se přes hledí, čichl k hlavni a položil ji na noční stolek.

„Zajímavé,“ podotkl. „Ručně upravená.“

Posadil se na postel, řekl jí, ať si lehne, a natáhl se vedle ní. Odhrnul jí ofnu z očí.

„Tvoje jméno.“

Pohládila ho po rozkroku. Chytil ji za zápěstí.

„No, já jsem Renata,“ oznámila.

„Giovanni,“ představil se. „Princ z Gorgonzoly.“

Zasmála se. Byl to nádherný smích. „Konečně se setkávám s princem sýrů.“

Michael zachoval vážnou tvář. „Správně. A šlechtice bys nikdy neměla nechat čekat.“

Pohládl ji po tváři a pak jí zasunul prsty do výstřihu blůzy.

„Myslím, že jsme se už jednou setkali,“ řekla.

Vysvobodil perlové knoflíčky z dírek.

„To si nemyslím,“ namítl. „Tebe bych si pamatoval.“

Přejel jí dlaní po ňadrech, pak ji chytil za vlasy, omotal si je kolem levé ruky a stáhl jí hlavu dozadu.

Zasténala a šeptla: „Zaplátil jsi mi třemi zlatými mincemi. Přišla jsem do tvého pokoje s výhledem na“ – povzddechla si – „fontánu di Trevi.“

„Nikdy jsem v Římě nebydlel,“ zavrtěl hlavou.

Otočil ji tváří od sebe. Pohládl ji po zádech až k zadku a zpátky. Vychutnával si tiché zvuky, které jí vycházely z hrdla, zatímco se mu snažila vykroutit.

„Povědělas to manželovi?“

„Proč se mě na to ptáš?“ podivila se.

„Protože chci, aby tě vyhodil z domu.“

Rozepnul jí knoflík u džínů, stáhl dolů zip, postavil se a svlékl jí džíný a sobě oblečení.

Přeslechl ten zvuk za dveřmi.

To se mu nepodobalo. Měl mimořádné smysly, ale ty teď byly mimo provoz. Ali se na něho dívala – co ten pohled znamenal?

„Slyšela jsem kartu v zámku,“ vyhrkla.

Něčí hlas zavolal: „Úklid!“

„Nezamkl jsem dveře,“ lekl se Chan. „Ty ano?“

„Sakra, ne,“ řekla Ali.

Chan křikl: „Vraťte se později!“, ale dveře se už otevřely a přes práh přejel vozík. Zvedl z podlahy kalhoty, podržel je před sebou a zamířil do chodby.

„Ne! Počkat!“ vykřikl.

Tři výstřely ztišil tlumič. Pokud Michael Chan znal svého vraha, teď na tom nezáleželo.

Světla zhasla.

Hra skončila.

Michael Chan odešel navždy.

Byl to náročný týden, a to bylo teprve pondělí.

Můj parták Rich Conklin a já jsme právě dosvědčili u soudu, že policista Edward „Ted“ Swanson zabil postupně osmnáct lidí, než ho přestřelka s nelítostným drogovým baronem zvaným Ledňáček vyřadila ze hry.

Celá sanfranciská policie znala Swansona jako skvělého poldu. Měli jsme ho rádi. Respektovali ho. Takže když jsme ho můj parták a já odhalili jako psychopata s odznakem, byli jsme šokovaní a pohoršení.

Během svého zločinného řádění Ledňáčkovi ukradl více než pět milionů dolarů v drogách a hotovosti a tento drogový šéf známý na celém Západním pobřeží tím, že se neštítí vraždy, se s tou ztrátou nehodlal smířit.

Po přestřelce, zatímco Swanson ležel v kómatu na oddělení intenzivní péče, Ledňáček usoudil, že nejlepší způsob, jak dostat svůj majetek zpátky, bude obrátit své hrozby smrti proti hlavnímu vyšetřovateli v jeho případu.

Ten vyšetřovatel jsem byla já.

Jeho telefonáty byly iracionální, nevystopovatelné a naprosto *děsivé*.

Pak zhruba v době, kdy Swansona propustili z nemocnice a byl obviněn z obchodování s drogami a z vražd, Ledňáčkovy telefonáty ustaly. Týden nato objevila mexická policie jeho tělo v mokřinách Baja. Opravdu to skončilo?

Děsivé události mohou mít zpožděný dopad, když si člověk uvědomí, co zlého se mu mohlo stát. Ledňáčkovy hrozby pronikly hluboko do mého nitra, a když jsem se jich teď zbavila, něco uvnitř mě se uvolnilo.

Na druhou stranu události, které vypadají zcela nevině, vás mohou vrhnout přes okraj na odvrácenou stranu.

A tak to bylo se Swansonem.

Provinilý polda ořese vším: přátelstvími, důvěrou veřejnosti a vaší vírou ve schopnost číst v lidech. Myslela jsem si, že jsem dnes odvedla dobrou práci, když jsem proti Swansonovi svědčila. Doufala jsem v to. Richie byl úžasný a rozhodnutí o Swansonově vině nebo nevině teď leželo na porotě.

„Už jsme s tím skoncovali, Lindsay,“ řekl můj parták. „Je čas jít dál.“

Těsně po šesté jsem odcházela z Budovy spravedlnosti, když mi manžel poslal textovku, že večer přijde pozdě a v lednici že je pečené kuře.

Sakra.

Byla jsem zklamaná, že se s Joem neuvidím, ale když jsem vycházela z té šedé žulové budovy do zářivého letního večera, napadl mě jiný plán. Místo kuřete pro tři si dám tichou večeři se svou holčičkou, po níž bude nejdéle za tři hodiny následovat odchod do říše snů.

Nastartovala jsem svůj starý Ford Explorer a právě se vymotala ze zácpy ve špičce v Bryant Street, když mi zavolal můj šéf.

Zvedla jsem to s vědomím, že bych to neměla dělat.

„Boxerová,“ ozval se Brady, „máme ošklivou vraždu v hotelu Four Seasons. Potřebuju tě tam.“

Jediné, co jsem teď chtěla vidět, byla moje holčička v čistých dupačkách a já se sklenicí chardonnay v ruce. Ale oddělení vražd mělo nedostatek lidí, můj parták a já jsme se právě zbavili jednoho případu a Brady byl dobrý poručík.

„Podařilo se ti sehnat Conklina?“ zeptala jsem se.

„Už je na cestě,“ odpověděl Brady.

V Geary Street jsem se obrátila do protisměru a o dvacet minut později jsem se sešla se svým partákem v honosné hale hotelu Four Seasons. Conklin vypadal stejně unaveně jako já, ale i tak na něho byl hezký pohled.

„Placený přesčas, Lindsay.“

„Sláva,“ řekla jsem náležitě otráveným hlasem. „Co ti Brady pověděl?“

„Abych byl chytrý, pečlivý a rychlý.“

„Takže ne hloupý, ledabylý a pomalý jako obvykle?“

Richie se zasmál. „Povídal, že Four Seasons chtějí svůj hotel zpátky.“

Vyjeli jsme výtahem do čtrnáctého patra, a když se otevřely dveře, viděli jsme, že je chodba přehrazená a policisté stojí u požárního schodiště, opírají se o stěny a čekají na nás.

Conklin a já jsme podlezi pod páskou, kývli na strážníky, které jsme znali, a konečně došli ke dveřím s číslem 1420.

Polda u dveří nás zapsal do deníku a já se ho zeptala: „Kdo to nahlásil?“

„Šéf hotelové ochranky. Nějaký host nahlásil střelbu.“

„Je to hodně zlé?“

„Docela dost,“ řekl.

„Tak se na to koukneme,“ prohlásila jsem.